

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 59.070 van 15 april 1996
in de zaak A. 66.368/X-5974.**

In zake : Guido VANLAER,
die woonplaats kiest bij
Advocaten D. D'HOOGE en J. BOUCKAERT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
H. Wafelaertsstraat 47-51

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Volksgezondheid en Pensioenen,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. STUBBE,
kantoor houdende te SINT-KRUIS-BRUGGE,
K. van Manderstraat 123

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 13 november 1995 door Advocaat D. D'HOOGE namens Guido VANLAER werd ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de Minister van Volksgezondheid van 6 september 1995 waarbij verzoeker, geneesheer-specialist in de heelkunde, niet wordt erkend als houder van de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneeskunde;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. STEVENS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 31 januari 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 maart 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. D'HOOOGHE die, loco Advocaat J. BOUCKAERT verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat F. CARRON die, loco Advocaat M. STUBBE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. STEVENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. Overwegende dat verzoeker zijn beroeps-situatie onder meer schetst als volgt :

1.1.1. Sinds 1 augustus 1984 is verzoeker verbonden aan het Sint-Martensziekenhuis te Bilzen als chirurg-traumatoloog. Van bij de aanvang van zijn praktijk beoefent hij als hoofdactiviteit de urgentiegeneeskunde op de dienst spoedgevallen.

1.1.2. Sedert 1 januari 1991, na de fusie van het ziekenhuis Bilzen met het Vesaliusziekenhuis te Tongeren, is verzoeker aangesteld als diensthoofd van de erkende spoedgevallendienst voor beide gefusioneerde ziekenhuizen en is zulks zijn hoofdactiviteit.

1.1.3. Daarnaast is verzoeker geassocieerd lid van "BESEDIM" (Belgian Society of Emergency and Disaster-

medecine) en lesgever en lid van de raad van beheer van het LOTCAH (Limburgs opleidings- en trainingscentrum voor ambulance hulpverlening);

1.2. Overwegende dat op 6 september 1995 de Minister van Volksgezondheid beslist verzoeker niet te erkennen als houder van de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneeskunde met toepassing van het ministerieel besluit van 12 november 1993 tot vaststelling van de bijzondere criteria voor de erkenning van geneesheren-specialisten houders van de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneeskunde, alsook van de stagemeesters en stagediensten in de urgentiegeneeskunde; dat de voormelde thans bestreden beslissing, die aan verzoeker betekend werd op 12 september 1995, als volgt wordt gemotiveerd :

"Gelet op het ongunstig advies van de nederlands-talige kamer van de erkenningscommissie in de urgentiegeneeskunde dd. 8.2.1995;

Gelet op het omstandig gemotiveerd beroepschrift van de aanvrager van 7.3.95;

Gelet op het ongunstig advies van de nederlands-talige kamer van beroep van de Hoge Raad van Geneesheren-Specialisten en van Huisartsen van 2.6.95 waarvan de beraadslaging hieronder wordt weergegeven :

Overwegende dat de hoofdactiviteit van de appellant bestaat in de chirurgische behandeling van de trauma-gevallen die toekomen in de urgentiedienst.

Overwegende dat zijn functie van diensthoofd in de urgentiedienst hoofdzakelijk van administratieve aard is.

Overwegende dat de appellant bovendien geen bijzondere medische activiteit noch verantwoordelijkheid heeft in de hulporganisatie, funktionering, reanimatie of medische verzorging bij de urgentiegevallen buiten de traumata.

En om al deze redenen besluit de Hoge Raad, zitting hebbend als instantie van beroep, dat het beroep van Dr. VANLAER Guido ontvankelijk is doch ongegrond;

Verwerpt bij eenparigheid van de aanwezige leden de aanvraag van Dr. VANLAER Guido, om in aanmerking te komen bij de overgangsmaatregelen voor de bijzondere beroepstitel in de urgentiegeneeskunde";

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt ervan uitgaande dat de vordering tot vernietiging en de vordering tot schorsing te laat zijn ingediend; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de aangevoerde exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie slechts noodzakelijk is indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, ten dezen niet het geval is;

3. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

3.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker omtrent het nadeel in het verzoekschrift doet gelden wat volgt :

"Het is juist dat het ministerieel besluit d.d. 12 november 1993 vooralsnog onduidelijk is omtrent de rechtsgevolgen van de erkenning als 'geneesheerspecialist met bijzondere bekwaming in de urgentiedienst'. Het ligt evenwel voor de hand dat in de zeer nabije toekomst aan deze erkenning welbepaalde rechten en plichten zullen worden verbonden. Belangrijker nog is dat er beperkende maatregelen zullen worden genomen ten aanzien van de artsen die niet over deze erkenning beschikken.

Er bestaat dan ook een reëel risico dat het niet bekomen van deze erkenning voor verzoeker tot gevolg zal hebben dat hij niet langer zijn functie van diensthoofd van de spoedgevallendienst van het ziekenhuis Vesalius zal kunnen uitoefenen.

De onvermijdelijke beperkingen op de beroepsactiviteiten van verzoeker vormen een ernstig nadeel voor de verdere realisatie van zijn professioneel leven. Deze beperkingen zijn eveneens moeilijk te herstellen. Bij het uitblijven van een schorsingsarrest zal verzoeker zich immers nooit meer op dezelfde wijze kunnen 'positioneren' als wanneer de weigering om hem te erkennen onmiddellijk wordt geschorst.

De weigering van erkenning berokkent verzoeker tevens een ernstig en moeilijk te herstellen moreel nadeel. Verzoeker heeft zich in het verleden immers alle mogelijke inspanningen getroost om zich te bekwamen in de urgentiegeneeskunde. Hij is er bovendien in geslaagd deze professionele doelstellingen op het terrein zelf te realiseren. Het uitblijven van de erkenning daarvan - door de weigering van de beroepstitel in de urgentiegeneeskunde - dreigt al deze inspanningen onwerkzaam te maken.

Bovendien wordt de verzoeker daardoor de status van specialist urgentiegeneeskunde in binnen- en buitenland ontnomen. Dit heeft belangrijke en moeilijk te herstellen repercussies op zijn hoedanigheid van lesgever en lid van de raad van beheer van het LOTCAH; zijn deelname in het 'circuit' van colloquia, seminaries, enz... en op de erkenning binnen het professioneel milieu";

3.3. Overwegende, wat de rechtsgevolgen van de geweigerde erkenning betreft, verzoeker zelf deze gevolgen "onduidelijk" noemt; dat hij in dat verband weliswaar verwijst naar beperkende maatregelen die "zullen" genomen worden ten aanzien van de artsen die niet over deze erkenning beschikken doch dat hij deze maatregelen niet nader omschrijft; dat hij gewag maakt van het "reëel risico" dat hij door die maatregelen niet langer zijn functie van diensthoofd van de spoedgevallen zal kunnen uitoefenen doch geen nadere concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich nooit meer op dezelfde wijze zal kunnen "positioneren" als wanneer de aangevochten beslissing onmiddellijk wordt geschorst; dat het aldus aangevoerde nadeel een al te hypothetisch karakter vertoont opdat het door de gevraagde schorsing zou kunnen worden geweerd;

Overwegende, wat het moreel nadeel betreft, dat dit in de regel niet moeilijk te herstellen is, aangezien het kan worden goedge maakt door de genoegdoening die een eventueel annulatiearrest met zich zal meebrengen; dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het ten dezen anders zou zijn;

Overwegende dat voorts uit verzoekers uiteenzetting niet blijkt hoe de bestreden beslissing zijn inspanningen om zich te bekwamen in de urgentie-geneeskunde "onwerkzaam" maakt en hoe die verworven bekwaamheden door het weigeren van een titel zouden verdwijnen; dat de bestreden beslissing in tegenstelling tot wat verzoeker beweert hem geen "status" ontnemt, maar hem slechts een specifieke titel weigert; dat verzoeker ten slotte geen concrete gegevens aanbrengt omtrent de gevolgen van de bestreden beslissing op zijn hoedanigheid van lesgever en lid van een raad van beheer in de sector van de ambulance hulpverlening en binnen zijn professioneel milieu;

Overwegende dat aldus niet voldaan is aan één van de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien april 1900 zesennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

G. BAETEMAN.